

сьмь че ако да тя узнаятъ тѣзи крѣвопійци, въ два дена щѣтъ тя лишѣтъ отъ земна-та поврѣхнина. Охъ! не! Бѣди задоволенъ да знаешъ само че майка ти е жива, че тя обожава и мысли за тебе денопошно. Сыне мой Дженаро, ты си едничкый прѣдметъ, който обычамъ въ този свѣтъ; сърдце-то ми ся топи кога-то си припомня за тебе.,

(Тя прѣстава да чете и поронва сълзи)

ДЖЕНАРО

О! какъ четете нежно!. Никой неще каже че четете, нѣ че говорете. — Ахъ! вы плачете! — Милостива сте Госпоже, и азъ вы обычамъ като плачете върху това, що е писала майка ми.

(Зима писмо-то, цѣлува го и го гужда въ пауза-та си.)

— Да, вый видѣхте, каквы прѣстѣпленія ся ся извършили къмъ майка ми. — Бѣдна майчица! — Разумѣхте ли сега защо презирамъ и любовны сношенія и веселбы, защото имамъ само една мысль на сърдце-то си, майка ми! — О! колко щѣ бѣдѣхъ честитъ въ тойзи свѣтъ ако сполучѣхъ да избавѣхъ майкѣ си! Тогыва само щѣ мыслихъ за любовь! Желаяхъ испървомъ да ся покажѣхъ достоенъ и пріятенъ на фамиліѣ-тѣ си. — Госпоже, тѣзи дни мя поканихъ да идѣ съ посолство-то у Люкреція Борджія, нѣ азъ отказахъ. Азъ имамъ праведны причины; искамъ да положѣхъ единъ день прѣдъ крака-та на майкѣ си единъ сабіж, чистѣ и почетнѣ както тѣзи на единъ Императоръ.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ.

Дженаро! — Дженаро! Съжалевайте лошы-тѣ! Вы незнаете какво мыслихъ тѣ въ сърдца-та си.